

Biser in kremenje.

Nek imeniten kralj pošlje svoja dva hlapca na morje, da bi nabrala biserov.

Miloš, tako se je zval najstarejši, ubogal je takój svojega gospodarja, ter je šel še isti dan, da nabere biserov. In res prinese za malo časa polhen kovčeg (škrinjico) najlepših biserov.

A Tomo, tako se je zval mlajši, nij si niti najmanje razbijal glave s tem, kar mu je kralj zapovedal, ampak ves dan je preživel v največjem veselji, ter je še le okolo polnoči šel na morje, da bi nabral biserov. A ker je bila noč tako temna, da nij bilo videti persta pred očmi, nabral je polhen kovčeg samega kremenja, katero ponese saboj na dom.

Ko je prišel čas, da sta morala obedva pred kralja, pride najprej Miloš in prinese kralju najlepši biser, kar jih je imel nabranih. To se kralju verlo dopade, pohvali ga in ga postavi za oskerbnika svojega velikega posestva.

Ali ko pride Tomo in odprè svoj kovčeg, kralj se tako razserdi, da ga je dal takoj zapreti v temnice.

Glejte, otroci! baš tako je poslal tudi nas ljubi Bog na ovi svet, da si nabiramo biserov — znanosti in drugih lepih čednosti. Samo òni, kateri bode mogel tak biser pokazati na poslednji dan, more se nadejati, da bode od ljubega Boga pohvaljen in nadarjen. Kako so tedaj neumni vsi òni ljudje, ki si nabirajo samo zemeljskih biserov, kateri so proti nebeškim biserom zgolj pusto kremenje!

Nabiraj si biser, ki večno terpí,
In vrednosti svoje nikol' ne zgubi.

(Bosiljak.)

Prirodopisno-natoroznansko polje.

X.

Grom, blisek in strela.

Stavim, kar hočete, da se boste jako čudili, kar vam bodem denes razlagal. I kako bi se vendar ne čudili, vsaj gotovo nihče med vami nij še nikoli pre-mišljeval, od kod pride vendar strašni grom, blisek in pa še celó strela, katerih prikazni se vi tako zeló bojite.

Vse to lahko najdemo, od kod ove prikazni pridejo in kako nastanejo. Bog je dal svetu grom in blisek, pa je dal tudi človeku um, da premišlja božji svet, da preiskuje vzroke prirodnih prikazni in prevdarja njihove nasledke. Ako človek take reči premišlja, mora se res čuditi modrosti božjej ter mora tudi tako živeti, kakor se razumnej stvari božjej pristuje. Nu treba je, da gremo k delu; moramo začeti od daleč.

Na svetu najde se neka verst smole, katerej pravimo jantar (Bernstein). Ta smola se naredi iz dreves, katera so že v davnih časih strohnela ter so potem